

Mișun A. Maria

VIATA AMOROASĂ
A PLANETEI VENUS

București, 2022

Coperta: *Valentina Elena Vasile*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MIȘUN, MARIA A.

Viața amoroasă a Planetei Venus / Mișun A.
Maria. - București : Bifrost, 2022

ISBN 978-630-6514-08-3

821.135.1

© Toate drepturile sunt rezervate. Nicio parte din această lucrare nu poate fi reprodusă fără acordul scris al editurii și al autoarei.

Copyright © 2022

Editura Bifrost

Str. Liviu Rebreanu nr.46-58, sector 3, București

e-mail: office@bifrost.ro

www.bifrost.ro

VIATA AMOROASĂ
A PLANETEI VENUS

Cuvânt înainte

Cartea de față este o înfăptuire a tuturor imaginilor care mă chinuie de ceva vreme în sens creativ; însă în ciuda efortului lor, nu dispun de energia și creativitatea necesară extinderii lor. Poezia e un format care îmi este foarte drag, deși cititorul de ocazie e obișnuit cu liricul învățat în școală, anume o entitate străină, nefiresc de bătoasă și obiectivă care e analizată mai curând din punct de vedere al figurilor de stil decât al mesajului transmis.

Poezia este un mediu propice în care poți fi experimental fără riscul unei investiții costisitoare de timp; Anne Carson vorbește despre poezie în următorul fel: “Proza e o casă în flăcări, poezia este un om alergând prin ea, destul de repede”. Mă alătur mai mult decât entuziastă acestei idei, deoarece majoritatea imaginilor și temelor mele de interes, adesea, necesită o amplă construcție narativă, ceea ce îmi este incomod și inoportun, datorită faptului că nu mă pot subscrie unui gen îndeajuns de mult încât să mă preocup exclusiv de acel respectiv subiect ori fir epic.

În cadrul unei poezii simt că pot dezvolta această imagine în fugă printre ce “ar putea să fie” - iar adesea, tocmai această schiță sumară mă satisface într-o măsură mult mai însemnată decât să trag la metaforicul jug al unui roman. Cartea aceasta este o mapă de “ce ar fi putut să fie”, care din fericire, mă împlinește.

Unele poezii fac parte dintr-un ciclu. Acestea sunt idei care m-au fascinat îndelung, fie prin teme abordate, legătura firească cu un simțământ anume sau o persoană. Ciclurile Clasice sunt punctul zero pentru un scriitor începător - pornind de la simbolistica vocilor din operă, am încercat să le fac portretizarea lirică conformă experiențelor personale cu aceste arhetipuri, de aceea invit și alți doritori să facă același lucru. Ar fi un experiment interesant ca un grup să reflecteze asupra tiparului de “Soprană” sau “Dirijor”.

Sursele principale de inspirație au fost povești din mitologie care m-au cucerit încă de pe vremea în care nici nu ajunseseam un cititor cursiv; personaje precum Inez din *No Exit* a lui Sartre; diverse cărți de tarot; cupluri precum Romy Schneider și Alain Delon, Frank Sinatra și Ava Gardner, Albert Camus și Maria Casares. Feblețea mea, Maria Callas, a fost unul dintre primele izvoare de inspirație pentru Ciclul Clasic I datorită

rolului din Medea, pe veci rămânând astfel întipărită în mintea mea fugară.

Adresând și elefantul din cameră, o să admit deschis că majoritatea acestor poezii sunt scrise de o femeie cu gândul la alte femei. Am simțit nevoia să pun pe foaie fix acele poezii care mi-au lipsit în adolescență, pe când abia descopeream cum să mă mișc prin această stratosferă, în care cert emoțiile joacă un rol solicitant; simultan, nu consider că poeziile următoare sunt caracterizate de melodramă adolescentină; acestea sunt poezii de citit alături de cineva pe canapea, sau de subliniat cu pixul în pauzele de cafea. Profunzimea lor e din păcate condimentată de timbrul meu un pic prea colocvial pentru un poet tipicar; astfel e recomandat cititorului să nu se ia în serios mai aprig decât a făcut-o scriitorul. Poezia e făcută să circule, să fie recitată și reiterată până când ajunge o banalitate, iar asta le doresc și eu poemelor de mai jos.

Intenționez să expun prin aceste poezii cadrul firesc cu care mi-am obișnuit apropiații, anume acela al unei șezători interminabile în care lumea vorbește energic, unii peste alții, gesticulând frenetic, adesea intersectând povești din diverse sfere. Pentru cei ce nu sunt doar prieteni, ci parte din familia sufletească, aceste rânduri nu vor cauza o enormă surpriză, însă o să le

mulțumesc pentru că mi-au oferit însemnătate și liniște pe această lume.

Mișun A. Maria

Cuplul de la Judecata de apoi

În fața balanței dintre lumi
Noi ne țineam de mână,
Și zâmbeam știind că asta a fost ultima.

Ochii tăi adânci mă priveau sățioși
Mulțumindu-mi obraznic că ne-am regăsit,
Și nu ne vom mai despărți vreodată.
Ultima dată, m-am născut doar pentru tine.

Dar în alaiul clopotelor grele,
Balanța a fost prea ușoară
Cu jumătate de milimetru înspre tine.
Ce păcat mi-a scăpat?

Am scăpat vreo injurie?
Am ucis vreo albină crezând că e viespe?
Am ignorat deliberat
Copilul nostru plângând?

Până să mă dezmeticesc să te privesc,
În confuzie am picat printre nori,
Și m-am trezit în brațele altei femei.
Care presupun că de
Acum încolo,
Îmi e mamă.

Ludic

“My thoughts are the colour of your hair”

Albert Camus

Iartă-mi imprudenta evocare,
Căci mă pierd în astă sufocare!
A ta precipitată plecare,
Mi-a cauzat enormă-ntristare!

Hai să-ți scriu! Dorind doar să te amuz,
Inspirată-n grabă d-un gând ursuz,
Adulmecând eșarfa dată cu Angel Muse,
Uitată pe scaunul din autobuz.

Mă înjunghie visul de vară-ndurerat:
Că n-ai să mă saluți de pe al tău mic iaht,
Cu un surâs obraznic și totuși moderat,
Din-a portului agitare, în ceas de-nserat.

De la ancorare, nu mă puteam opune
Invitației, la o înghețată cu alune.
În intervenția de a mă binedispune,
Cu a ta nostimă, degajată-afecțiune.

Doresc să-ți transmit, prin acest plocon,
Agitarea cu care m-ai izolat-n cocon,
Fiindcă disturbă monologul monoton,
Pe care probabil, îl judeci după lexicon.

Mai lipsește la final a mă iscăli,
Scrisoare-ți trimit, spre a mă potoli,
De la gândul cu tine ce vrea a mă păcăli,
Că de plictiseală-mpreună, nu ne-am părpăli.

CICLUL ANTIC GREC

Starea Polisului

Izbucnesc în scandări răcnite,
Cu ochii mijii de răutate,
Prea marii cetății,
Bătându-se în piept,
Că li se face dreptate.

Păi de unde atâta îndrăzneală
În femei, să ne ceară...
Adăpost și pernă,
Papirus și cerneală.
Vor să ne sece fără-ndoială!

Nu le mai satură pesemne,
Ochiul nostru veghetor
Care asupra lor pogorât,
Din pruncie necoaptă,
Le cuprinde îmbietor.

Sappho și Hypathia

Mi-ești prea opacă, omagiu precis nu pot să-ți ofer!
Neștiind a ta lumească natură, la ce-aș putea să mă refer?

La versurile tale, ce goale de substanță-mi par?
Nemaipomenind al tău cult ilustru, ce-mi pare un viespar?

Încerc să le educ pe-ale mele credule studente,
Să nu cadă pradă-n intenții vide, ori vorbe decadente.
Dar din tine ce să scot? Căci tu, unica lor călăuză,
N-ai fost decât o cenzurată, monosilabică muză.

Itaca

Plecat-ai din Itaca,
În al zorilor ceas,
Navigând zătoaca,
În vis dulce, am rămas.

Te-am lăsat să pleci,
Fără să-ți iei rămas bun,
A doua zi, pe goale poteci,
Gândurile cumva să-mi adun.

Singură m-ai lăsat,
S-am grijă de ospăț.
“Văduvă” lumea m-a chemat,
La finită bogăție și dezmăț.

Casa nu-mi mai priește,
Dup-a ta vestită plecare.
Zi de zi, mi se-amintește
La animale, să le dau mâncare.

Adun fructele zdrobite,
Pun florile la macerat,
Albinele de frig păgubite,
Stupul l-au înstrăinat.

Sătulă de-atâta doliu,
Am decis cu inima stearpă,
Să-ți țes gros giulgiu,
Pe scheletul de harpă.

Când de mireasă m-ai luat,
La harpă-n noapte-ți cântam.
Aș fi vrut de-atunci să mă fi lepădat,
De dragu-n care jună m-am avântat.

Atâta tinerețe-am pierdut în tine,
Dar am strâns din dinți, c-așa-i bine,
Ani, luni, zile-ntregi și ore pline,
Nevastă să zac, așa cum se cuvine.

Și copil zvelt ți-am făcut,
Nemaștiind de mine.
Farmecul tău prefăcut,
M-a convins c-am făcut bine.

Nu știi tu, adulterule pungaș,
Ce boboc de floare-am fost odată.
Până asupra mea ai picat pătimaș,
Atena mă mângâia, pe creștetul de fată.

Am fost singurul ei lumesc odor,
Înfiat de-a ei bunăvoință.
Că la naștere era să mor,
Și s-a-nvoit de a maică-mi căință.

Dar tu, mânat de Ares din bătălie,
De-al meu chip te-ai atașat,
Și m-ai pândit spre prăvălie,
Al tău avans, cu greu l-am reproșat.

Atena m-a părăsit apoi,
Căci demnă n-am mai fost de ea.
Și-n durere m-am trezit acum,
Al meu doliu, târziu să-l consum.

Giulgiu-ți las mărturie,
Că astă casă n-are să mai fie,
Deșart ospăț de bucurie,
Cu tine pe mare, cu mine-n chilie.

SFÂRȘITUL CICLULUI ANTIC GREC

CUPRINS

Cuvânt înainte / 7

Cuplul de la Judecata de apoi / 11

Ludic / 13

Ciclul antic grec

Starea Polisului / 16

Sappho și Pythia / 17

Sappho și Hypathia / 32

Itaca / 28

Viața amoroasă a Planetei Venus / 37

Poeme de buzunar

Suspîn / 42

Unui corb / 43

Siesta / 44

Ciclul andaluzian

Dup-amiază la Alcazar / 46

Rămas bun. / 47

Carambol / 50

Ciclul clasic I

Soprana / 56

Dirijorul / 58

Tenorul / 59

Baritonul / 61

Contratenorul / 63

Un chien andalou / 65

Canonizare / 66

Între femei / 67

Ciclul clasic II

Mezzosoprana / 70

Contralto / 71

Basul / 74

Dormitor / 77

Cubul Rubik / 78

Gura leului / 80

Scapăr / 81

Despre iarnă / 83

Rebus / 86

Ciclul amorezațiilor

Amour à Côte d'Azur / 90

Celei care mă învață / 92

Celei care tot fuge de mine / 93

Celei care mă uită / 94

Moretta / 95

Ventriloc / 98

Legea lui Bode pentru îndrăgostiți / 101

Mijlocul pieței centrale / 103

